

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie ze skargi strony powodowej
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 2 lutego 2005 r.,
w sprawie z powództwa Regionalnego Szpitala Specjalistycznego
im. dr. [...]
przeciwko Narodowemu Funduszowi Zdrowia [...]
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 kwietnia 2007 r.,

- 1) odrzuca skargę;**
- 2) zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę 3 600 zł (trzy tysiące sześćset) tytułem zwrotu kosztów postępowania.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 2 lutego 2005 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację powodowego Szpitala [...] od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 2 czerwca 2004 r. oddalającego jego powództwo skierowane przeciwko Narodowemu Funduszowi Zdrowia [...] o zasądzenie kwoty 3.533.548,26 zł z odsetkami tytułem zwrotu wypłaconej przez stronę powodową jej pracownikom podwyżki wynagrodzeń wynikającej z art. 4a ustawy z dnia 16 grudnia 1994 r. o negocjacyjnym systemie kształtowania przyrostu przeciętnych wynagrodzeń u przedsiębiorców oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Strona powodowa nie wniosła kasacji od wyroku Sądu drugiej instancji, który uprawomocnił się.

W dniu 5 stycznia 2007 r. strona powodowa wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem tego wyroku, opartą na art. 424¹ § 2 k.p.c., w której wyjaśniając przyczynę nie skorzystania z przysługującego jej prawa do wniesienia kasacji od tego wyroku wskazała, że brak było podstaw do wniesienia tego środka odwoławczego, a w uzasadnieniu stwierdziła, że utraciła zaufanie do organów wymiaru sprawiedliwości, bowiem orzecznictwo nie wypracowało przez wiele lat jednoznacznego stanowiska co do wykładni tzw. „lex 203”, czego poniosła konsekwencje będąc pozbawiona możliwości odzyskania wypłaconych pracownikom należności, w wyniku działań Sądów w granicach prawa i dozwolonej zmiany stanowiska.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga podlega odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 2 w zw. z art. 424¹ § 2 k.p.c., bowiem nie wykazano w niej, że nieskorzystanie przez stronę z przysługujących środków odwoławczych spowodowane było wyjątkowymi okolicznościami w rozumieniu art. 424¹ § 2 k.p.c.

Przepis art. 424¹ § 2 k.p.c. jest wyjątkiem od zasady określonej w art. 424¹ § 1 k.p.c. stwierdzającej, że przesłanką dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest wykorzystanie przez stronę przysługujących jej środków prawnych, w tym środków odwoławczych zarówno zwykłych, jak i o charakterze nadzwyczajnym. Jeżeli zatem od orzeczenia Sądu

drugiej instancji przysługiwała stronie kasacja, jak to niewątpliwie miało miejsce w rozpoznawanej sprawie, stronie co do zasady nie przysługuje skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 424¹ § 1 k.p.c., chyba że wykaże, iż zachodziły wyjątkowe okoliczności, o których mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c., który, jak każdy wyjątek od zasady, powinien być wykładany ściśle.

Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 2 lutego 2006 r. I CNP 4/06 (OSNC 2006/6/113) dopuszczalność wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w sytuacji, gdy strona nie skorzystała z przysługującego jej środka prawnego, jest uzależniona od kumulatywnego spełnienia obu przesłanek określonych w art. 424¹ § 2 k.p.c., to jest wykazania istnienia wyjątkowego wypadku (wyjątkowych okoliczności), w rozumieniu obiektywnym, oraz występowania niezgodności z prawem o kwalifikowanym charakterze, wynikającej z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka.

W rozpoznawanej skardze strona skarżąca nie wykazała istnienia żadnej wyjątkowej okoliczności uzasadniającej niewniesienie przez nią kasacji od zaskarżonego obecnie wyroku Sądu Apelacyjnego. Okoliczność, że zrezygnowała z wniesienia tego środka bowiem w jej ocenie nie miała do tego podstaw i nie wierzyła w jego skuteczność wobec braku jednoznacznego stanowiska sądów co do wykładni przepisów prawa będących podstawą jej roszczenia – z pewnością nie jest „wyjątkowym wypadkiem” w rozumieniu omawianego przepisu, w którym, jak wskazano wyżej, chodzi o sytuację, gdy nieskorzystanie z przysługującego stronie środka odwoławczego spowodowane było wyjątkowymi okolicznościami, które obiektywnie uniemożliwiały jej jego wniesienie. Przepis ten bez wątpienia nie obejmuje przypadków, gdy nieskorzystanie z takiego środka wynikało z subiektywnego przekonania strony o braku podstaw do jego wniesienia lub wątpliwości co do jego skuteczności albo „utrąty zaufania do sądów” (porównaj także w tym przedmiocie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2007 r. I CNP 5/07 i z dnia 22 marca 2007r. II CNP 35/07 nie publ.).

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ k.p.c. odrzucił skargę strony powodowej jako niedopuszczalną.

Na wniosek strony pozwanej zawarty w odpowiedzi na skargę zasądono na jej rzecz od strony powodowej zwrot kosztów postępowania (art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 424¹² i art. 398²¹ k.p.c.).